

VANITAS VANITATUM.

Arkitzen nintzan Kanpo-santuban
 Isiltasunen erdian,
 Eta bakarrik ¡bai! ¡aiñ bakarrik
 Ainbeste jende artian!
 Dana estaliya gurutz-autsi bat
 Nekarren alde batian,
 Eta apainduba urrezko letraz
 Beste bat zeukan aurrian.
 Arrek zekarren uda-berriak
 Zabaltzen duben belarra,
 Eta onek berriz osto eroridun
 Arbol aundien adarra;
 Laguntzik gabe bakardadian
 Etor zitzaidan negarra,
 An zegolako gurutzechua
 Choko batian bakarra;
 Eta choriyak egun sentian
 Ipintzeko kantachoak,
 Bildutzen ziran jatera, bere
 Gañean zeuden kardoak.
 Bestera nunbait etziran juaten
 Ikusirikan gañsoak,
 Zinta orridunak, argiyak eta
 Gañera berriz koroak.
 ¿Zér da lurreko bizi au? niyon
 Jasorik gora begiyak,
 Eta begiyak ichi zizkidan
 Ordubanchen eguzkiyak.
 Illuntasunan gelditu nintzan
 Ichaturikan argiyak.

 ¡Orduan jakin nuen zer ziran
 Gure izate guztiyak!

FRANCISCO LOPEZ.

1887-garrengo Urriyan.